

Januar var Herlighed og ibrig Stemning oppe fra alle Sider, og man kan ogsaa sige, at der i Kampens Hede mange Gange brugtes Vaaben og Midler, som vel ikke ere de allerstjønneste. Og det skal siges, at fra Høires Side, fra det regjerende Partis Side er der ikke blevet sparet paa Nogetsomhelst, særlig overfor den arbejdende Stand — det er jo hovedsagelig den, det gaar ud over ved saadanne Leiligheder. Man veed jo saa udmærket godt, at den økonomiske Krig for lang Tid tilbage har været fremstillet som et krabat Middel til at faae Arbejderne til at stemme efter de besiddende Klassers Overbevisning. Det ligger jo allerede lang Tid tilbage, at det fra vore Modstanderes Side blev udtalt, at Arbeidsgiverne paa en og samme Dag ganste rolig skulde affsedige alle de Arbeidere, der hørte til det socialistiske Parti, saa vilde det nok blive bedre, saa vilde de nok kunne tumle dem i den Retning, de ønskede. Det har heller ikke maanglet her for Valget den 21de Januar. Det er paa mange forskellige Maader givet Arbejderne tilkjende, at det dog vist var bedst for dem, at de stemte i Overensstemmelse med deres Arbeidsgivere. Det er saadan gaaet paa Strømpesjodder gennem Arbeidsformænd, Bærkførere, Overtærksførere og Bestillingsmænd paa forskellige Omraader, at Arbejderne dog i Grunden gjorde bedst i at efterkomme deres Arbeidsgiveres Ønske ved det kommende Valg. Man veed ligeledes, hvorledes Godseierne have baaret sig ad overfor deres Arbeidere; de have vel ikke sat dem under nogen bestemt Tvang, men de have udtalt det bestemte Ønske, at Arbejderne stemte for den Mand, som de — Godseierne — sympatisere med. Der er endogsaa af Bestillingsmænd ved offentlige Erhverv, f. Ex. Statsbanerne, arbeidet meget betydeligt i den Retning; det har ikke generet dem at udsende Skrivelser med Navns Underskrift for at paavirke deres Undergivne til at stemme i Overensstemmelse med deres Arbeidsgivere og Regjeringen. Som saat, jeg tror at kunne paasta, at der fra vore Modstanderes Side i den Retning ikke er sparet nogetsomhelst Middel for at tvinge den arbejdende Stand over paa deres Side ved Afgivelsen af deres Stemme den 21de Januar. Desværre havde de Herrer ikke det Held med sig, som de naturligvis ventede. Med Hensyn til det, som Kampen hovedsagelig dreiede sig om, nemlig Kjøbenhavn, viste det sig, at alle deres Midler ikke vare til nogen Nytte; de kom jo til at ligge paa Slagmarken der, hvor de havde troet, at de skulde vinde, og hvor de havde gjort Alt for at vinde, det viste sig, at de maatte falde. Det har naturligvis ikke forringet den Fanatisme, som var oppe

før Valget, Fanatismen har ved det Nederlag, den led ved Slaget i Kjøbenhavn, faaet yderligere Flugt. Det er jo ikke nogen ubekjendt Sag, at en Regjeringen meget nærtstaaende Politiker, en meget fremstaaende Politiker, strax efter Valgene ved et offentligt Møde erklærede, at det var ved Tyranni, Oppositionen denne Gang havde seiret her i Kjøbenhavn; uden paa et eneste Punkt at bevise, hvori dette Tyranni bestod, fremkom den ærede Politiker med denne Udtalelse, og han fremkom med den kun for derved at komme til at agitere for, at der fra Modstandernes Side blev gjort Gjengæld i den Retning. Det kan jo ikke negtes, at ved Hjælp af saadanne Udtalelser og den mest reaktionære Presse her i Kjøbenhavn er det lykkedes at faae enkelte fanatiske Arbeidsgivere til at arbejde i den Retning. Jeg kunde saaledes opramse dem adskillige Steder, hvor man virkelig har lyttet efter disse Røster om, at det skyldes det Tyranni, der fra vor Side var udøvet, at Oppositionen havde seiret den 21de Januar, og man har derfor ikke generet sig for at affsedige En og Anden af de Folk, som man vidste hørte til Oppositionen, selv om det var udmærket dygtige Arbeidere, som aldrig havde fortrædiget Nogen, men altid arbejdet i Arbeidsgivernes fulde Interesse og fuldført deres Arbejde, som det skulde være. Man har affsediget dem udelukkende af dette politiske Hensyn. Man har imidlertid ladet dette gaa temmelig upaaagtet hen, saalænge det ikke antog større Dimensioner og indskrænkede sig til de private Arbeidsgiveres Omraade. Man mente ikke, at der var nogen stor Grund til at gjøre et større Nummer ud deraf ved at tage meget Hensyn dertil. Naturligvis har man for enkelte Steders Bedkommende skrevet sig det bag Øret og lagt Mærke til Arbeidsgivernes Optræden, og man glemmer det ikke, fordi det ikke omtales videre. Smidlertid har jo dette i den senere Tid forgrenet sig videre. De, som arbejde saa ivrig i denne Retning, have ikke noiedes med at henstille til private Arbeidsgivere at fjerne dem af deres Fjolk, der vare Medlemmer af socialdemokratiske Foreninger eller, som de kaldes, socialistiske Fagforeninger, det var ikke de Herrer nok, de maatte ind paa det offentlige Omraade ogsaa og tilraade Stat og Kommune ligeledes alvorlig at tage de socialistiske Arbeidere under Behandling, d. v. s. de Arbeidere, som have en anden Opfattelse end Arbeidsgiverne og det regjerende Parti, og det kan ikke negtes, at de ogsaa her have haft noget Held med sig i deres Bestræbelser. Vi kjende jo saa udmærket godt de allerbedste Dages